

číslo 49.
ročník III.

11. E. B. A. I. I.

LIDOVCI I KOMUNISTI S ČLÁNKY Z I. D. MOZEK ČISTÍ I

V ČÍSLE 49. UVÁDÍME : • Strhující reportáž z automobilevých závodů
- Druhou barevnou fotografii v historii I.D.
- Jeden z mnoha ohlasů francouzských čtenářů
- Povídku pro kolaboranty a konfidenty

DOPISY, KTERÉ NESKONČILY V KOŠI

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Z kvanta dopisů, které jsme si nechali k přečtení, nás zejména potěšil list pana doktora Godartie. Ukázalo se, že jsme měli šťastnou ruku při výběru Francie jako země vhodná pro distribuci ID v co nejširším měřítku /fotodokumentace z celé akce viz č. 31./ Dopis otiskujeme v plném znění:

Le journal " Illegalni demokracie "

Cette le temp, je lisé le journal " Illegalni demokracie " alors, le journal dit avec le scripté famouse, par exemple J.M.C. et Hraběte Victorie Westidi Bull. Malheureusement, ja i idéé et les question pour repondu les autors Horst, Metak, Kvetos Kristinek, Mlade, Atari, Why, P. Depress. Pourquoi, cette les autors lisez, alors, vous n'avez pas pratique realize par vie. Je suis content, que au tcheque-slovaquie existe cette journal de realise et qualite toute le monde.

Cette journal n'est pas choise commerciale, alors va au monde.

Dr. Jean Belevue Godartie

Škoda jen, že dopis pana doktora postrádal přesnou adresu bydliště - v opačném případě by obdržel z fondu I.D. celkem 5 Kčs 40 haléřů, kterážte suma odpovídá kursu frank-keruna ze dne 10.9. 1991, kdy nám byl doručen jeho dopis, prostřednictvím pana hraběte Victorie Westidi Bulla. Dotyčný se sice nabídl, že obnos panu Godartiemu předá, ale jelikož daná suma podezřele připomíná částku vydávanou v restauraci Keruna za jedno pivo, šlechetnou nabídku pana hraběte jsme s lítostí odmítli.

Zatímco první dopis pochvalného charakteru nevyžadoval naši reakci, druhý dopis nemohl zůstat bez odpovědi. Zaslal nám jej pan Zameták z Chocně. Deje mu tedy slovo:

Dobrý den!

/doufám, že u vás je tak pěkný den jako u nás/. Jelikož umím počítat do tří, vím, že má odměna za správně vyplněnou taženku je již ta tam a že dostávám další a další čísla I.D. a že je neplatím. Mohl bych toho využít a čekat, kolik čísel dostanu ještě zadarmo. Takový já nejsem.

Na tenisovém turnaji /halový, noční/ Kunbleden 91 propaguji va-

še noviny na zadnici svých trenýrek / je to přesně v prostředku/,
Měrměr je kruh o průměru deset cm / vypadá to takhle, kreslím to
menší, než to je// následuje neumělý náčrt bezinvenčního emblému-
pozn. red./ Tím pádem jsem zaplatil všechny nezaplacené I.D. Jest-
liže postoupím mezi nejlepší, mám předplaceno do konce roku.
Jestli postoupím mezi čtyři, dostanu zadarmo I.D. v prvním pololetí
roku 1992. Postoupím-li do finále, budu od vás dostávat I.D. do
roku 1993. Vítězství znamená odběr do roku 2000.

Děkuji za to, co jste pro mě udělali a co jsem udělal já pro
vás!

Těším se na další spolupráci!

Zameták

A zde je naše odpověď:

Milý Zemetáku,

s politováním musíme oznámit, že I.D. nestojí o Vaši reklamu, kte-
rou provozujete, neboť na tuhle zodpovědnou práci vyžadujeme, pro-
miňte nám, především osobnost a to Vy nezaručujete, už proto, že o-
sobnost, podle nás, by neměla zapotřebí neplatit banální poplatky
za náš časopis. Vaše iniciativa nás mile potěšila, ale žel Vaše po-
žadavky nesvědčí o náklonnosti k tomuto jedinému občasníku. A
navíc máme dobrého propagátora, který nám skýtá všechny záruky, i
když nás /jako ID/ obral o padesát korun a ještě jeho reklama
stála za to.

Zemetáku?? uúúú!

se stejným politováním jako je výše uvedené politování jsme zpřim-
ocnění čitateli tohoto listu oznámit Vám, že do vašeho vylučování
křížovky z čísla cca 41. se vloudila podstatná chybička. Správné
znění tajenky Vás snad přesvědčí, že vše, co člověk dělá, je nutno do-
vést až do konce. "Skvělý lekál, až na ty rozbité dveře a teď si dám
deset kliků"... až potom byle vše v pořádku..." HA HA HA"- tento
zlatý hřeb celého kresleného vtipu Vám však bohužel unikl. Tak jako
není kouře bez ohně, není i vtipu bez HA HA HA, což Vám asi není tře-
ba příliš zdůrazňovat. Z uvedeného plyne, že dlužíte redakci I.D. ob-
nos nejen za čísla časopisu, jež jste obdržel až po svém samezvaném
šáskování s raketou a reklamou ID, nýbrž i za předešlá tři čísla, ur-
čená původně zdarma pro úspěšného řešitele křížovky.

Zemetáku!!!

Doufáme, že naše třetí invetiva se obejde bez sebemenšího politová-
ní. Nezdá se nám totiž nijak extra vhodné umístit reklamní znak I.D.
na zádech částí trenýrek. Sledují-li trenýrky /resp. šortky/ tvary
těla, mohla by se důležitá písmena názvu našeho listu ocitnout/ ten-
tokráte nejde o nadsázku/ v prdeli. Tímto, jak se nazýváme, nedosta-
lo by se příjenci reklamy celistvé informace o názvu listu, ale pou-
ze kusé a zdeformované zprávy: např.: Ilení demacie apod., dle velikes-
ti Vašeho ctěného zadku a dle elastičnosti Vašeho odění. Jestliže te-
dy netoužíte nést následky svého nezodpovědného počínání, hraničící-
ho až se záměrnou a zlástnými úmysly vedenou dezinformací veřejnosti,
navrhujeme Vám provést tyto kroky: 1/ deplatit dlužnou částku naší
organizaci. 2/ pozastavit šíření neúplných reklam týkajících se na-
šeho občasníku. 3/ zaslát redakci ID foto vašich šortek /10x10 cm/,
abychom mohli posoudit, do jaké míry bylo poškozeno jádro listu Va-
šimi předchozími "exhibicemi". V případě, že budete ignorovat navrho-
vaný postup, postoupíme celou věc p. Metákově a jeho ostrým druhům!

Za redakci I.D.: J.M.C.

Hrabě Wictorio
Westi di Bull

V pátek pozdě večer jsme tam. Pověstné pokoje bratrů jsou posety ozubenými kolečky, osičkami, motorky, dráty, šrouby a torzy bývalých dětských hraček. Nedomotákův figl s dynamem opět nevyšel (špatný přívod) Zemoták pojede s řiditelnou vosou. Kompletujem náš Zelený průjem a natíráme ho na zeleno. Ve dvě v noci jdeme spát. Loni nám ke třetímu místu stačilo 79 kol. Sponzoruje nás Něžka Šustrová (kompoty), ČSAD Libouchec (uniforma), ID (prachy - na žádost šéfredaktora ponechávám sumu v tajnosti).

V sobotu dopoledne si stavíme stany v depu. Pak jdem na oběd, cestou mě bolejí nohy. Sakra. Než si odbudem chody (vid', Horstě?) je půl hodiny do startu. Zamoták má problémy. Na startovní čáře je osm posádek. Vyjíždíme ve 13,13,13 jako poslední, protože se kšifuju do vozejků. Zase budem za sebou tahat NiFe baterky. Předjíždím v pohodě Azbesta (TOM PUNK), i Irenu (Rychlá rota), samozřejmě Zamotáka. Vosa zběsile vyráží do stran a vrtí se do kolečka. Nedomoták se věnuje opravě Vosy a poté i úpravě řízení Rychlé rot, protože Zastranský auták nedokáže držet přímý směr. Vosa zase jede, ale Arnoldovi vypadla z batohu baterka. Neměla zašroubovaný zátky a vyžrala se ven. (nakousla i džíny, tričko a slipy). Vosa vzdává. Po šesti kolech, mě Nedouš zase vyměnil a já začínám slyšet. Kolečka vozíku totiž příšerně vržou. Připojili jsme další baterku a po výpadku doháním Azbesta. Katka (RR) je ale rychlejší. Po čtyřech hodinách jízdy vede podle očekávání lonský vítěz Hebža-Ríkša (27 kol po 1.080m), drží se ho agilní Bašák - Nedlesní (27), RR 10, my a Azbest 8.

Zatím nejedeme na plný výkon. V devět večer, po 8 hodinách má Zelený průjem čas 15 minut na kolo. Odkládáme vozík, NiFe to neutáhnou, my neutáhnem NiFe a stejně je Zamoták ze žertu přepoloval. Teď máme v batohu dvanáct voltů. Hustě padá rosa a zjišťujeme, že nátěr na autě je vodou rozpustný. Baterky mají zoxidované kontakty, takže hodně ztrácíme na zdroji. Diváci se v tuto hodinu již rekrutují ze zavřených hospod. Zelený průjem 21 kol, RR - 22, Azbest 23, Milda 32, Hospoda Na mandlu 55, Bašák 55, Hebže 57.

Holky šly spát. Já taky. Ve tmě jsem si spletl svou ženu s její sestrou Katkou, vše se vzápětí urovnává několika sprostými slovy ze strany ženy. Spím asi 2 a půl hodiny, ale Nedomoták ujel jen čtyři kola. V pět se mění situace.

RECEPTY PRO KAŽDÝ DEN

RUM TROCHU JINAK

S útrpným úsměvem musíme konstatovat, že příprava pokrmů, v nichž by byl ve větším množství zastoupen rum, je českým hospodynkám naprosto cizí. Přitom se mnohdy jedná o významné zpestření našeho jídelníčku a to při minimálních finančních nárocích. Renomované kuchařky mohou namítnout, že přece rum užívají a to zejména při vytváření pechoutek jako jsou krémy do dortů, poháry, různé dezerty apod. Souhlasíme, jenže ať si samy přiznají, jakým podílem rumu ony zmíněné pečovatelnosti obohacují. Sem tam nějaké to ucvrknutí nebo někdy dokonce přijde ke slovu pouze rumová třešť. Chyba, vážené hospodyňky! Rum se nemusí nutně spotřebovávat jenom do sladkostí - dá se využít i ve formě vysoce kalerického a výživného pokrmu vhodného ovšem též pro vegetariány a zastánce různých odtučňovacích kúr, jak vyplývá z dalšího pojednání. Dnes vám ukážeme, kterak se dá pikantní aroma a exotická karibská chuť tuzemského rumu využít v plném rozsahu. Naučíme vás přichystat výtečný tzv. kyselý rumový výkyp, na němž přesvědčivě dokážeme, že opomíjený rum zdaleka nepatří jen do spřestých putyk, ale i na vaši každodenní tabuli.

Seupis surovin je rozpracován pro jednu osobu: 1 litr tuzemského rumu, 50 g hořkého čaje, 1 litr vody, 500g kyselých okurek, 250 g zavináčů.

Na vařiči přivedeme rychle k varu vodu v litrovém hrnci. Než začne voda kypět, přineseme si láhev okurek v sladko-kyselém nálevu, kterou na místě otevřeme. Pak odzátkujeme láhev rumu a zhluboka upijeme. Ze spíže přineseme zavináče a dáme si opět doušek rumu. Do vroucí vody nasypeme obsah čaje, povaříme přibližně pět minut a přihneme si z láhve. Po scezení čaje opět pijeme rum. Otevřeme plechovku zavináčů a přeléváme opatrně hořký čaj do připravené termosky. Po těchto složitých operacích nám zase přijde k duhu rum. Po vypnutí vařiče znovu pijeme. Pak pijeme ostnatě pořád, až je láhev zcela prázdná nebo podle toho, kolik vydržíme.

Káno první šmátráme po láhvi s hořkým čajem. Teplá tekutina vyvolá rychné dávení, jež se nebráníme ani napanikařit, protože původ nevolnosti není žádným tajemstvím. Zvracíme pectivě a dlouze, nejlépe do předem připravené nádoby, ale dá se i do umývadla nebo na podlahu, nač si dělat násilí. Prázdného žaludku se nemusíme bát, vždyť nakonec přijde na řadu ještě okurky z láhve a také zavináče z předchozího dne. Po okurkách většínou opět zvracíme a to převážně zavináče. Dojme se zbytkem ryb a v ústech cítíme kyselo, ale teple lidskou příchutí neidentifikovatelného ražení. M.D. Kettigová ve své "Kuchařce" se o ní zmiňuje slovy: "...ažte dala by se vyležiti dle klasika: tkvěle tam pachů rozličných a jako by každý jinému rarachevi náležel, tak ony pospolu různice se, každíčkou dutinu sebou vyplňovati se jaly..."

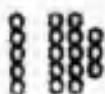
Nakonec podle potřeby přikládáme na čelo studený obklad - pro šetrnější poslouží skvěle zůstatek již vychladlého čaje z termosky. Dobrou chuť!

Pro velký úspěch jsme se rozhodli reprízovat článek z minulého čísla • Das staatliche Schloß Jaroměřice/Rokytná
PLZ 675 51

Das staatliche Schloß
Jaroměřice / Rokytná
PLZ 675 51

Das Barockschloß gehört zu den mächtigsten Architekturbauten der 1. Hälfte des 18. Jahrhunderts bei uns und in Europa. Die ursprüngliche mittelalterliche Festung wurde Ende des 16. Jahrhunderts in ein Renaissanceschloß umgebaut, das im Mauerwerk des jetzigen Barockgebäudes erhalten blieb. Im Barockstil wurde das Schloß unter dem bedeutendsten Geschlecht, das das Herrschergut von Jaroměřice besaß, den Questenbergs in den Jahren 1700 - 1737 umgebaut. Der Umbauentwurf wurde von dem bekannten österreichischen Architekten J. Prandtauer erarbeitet. Gleichzeitig mit den Gebäuden entstand auch der Schloßgarten französischen Stils. Jenseits des Flusses Rokytná, an dessen Ufern sich der Park erstreckt, befindet sich der weiträumige Teil im englischen Stil. In seiner ruhmreichen Zeit war Jaroměřice das Zentrum des kulturellen Lebens, das hier Jan Adam Questenberg /1678-1752/ gestaltete. In Jaroměřice gab es damals eine große Bibliothek, Galerie, Theater und eine eigene Kapelle. Der Kapellmeister der Schloßkapelle war der bekannte böhmische Komponist František Václav Míča, der auch die erste tschechische Oper über die Gründung der Stadt Jaroměřice schuf. Gegewärtig ist das Schloß mit seiner Installation eine Stilrekonstruktion des Barocksitzes mit einer Musikausstellung.

RECENZE

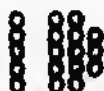
Nedávno se mi shodou okolností dostala do rukou literární příloha časopisu Oranžový pomeranč, která byla nepříliš vynalézavě nazvána Oranžová manderinka. Časopis rediguje a jako jediný příspěvatele také vytváří Jan Cogola ml. S jeho jménem jste se mohli setkat ve Slováckých nebo Lidových novinách, ve kterých se nestydlí podepsat pod do nebe volající blbiny. Předmětem dnešní recenze však není Cogolova publicistická alebř poetická činnost. V již zmíněné příloze Oranžová manderinka se mimo jiné vyskytovala i tato krátká báseň:

Šel jsem si koupit křeslo,
zapomněl jsem však heslo
a tak jsem koupil veslo.
Teď doma sedím na vesle
a moc se mi stýská po křesle
a marně pátrám po hesle,
kvůli kterému neseďm na křesle.

Zaměříme se nejdříve na obsahovou stránku básně. Co nás chtěl básník sdělit? První veršem nás uvádí do děje informací o zamýšleném nákupu křesla. Záležitost vcelku normální a běžná. A i když je jako téma poněkud plytká, přece jen by v kontextu jiných okolností mohla působit zajímavě. Druhým veršem je však předurčena dále se rozvířující kurvizece básně. Jaké heslo bylo opomenuto, co má dělat heslo a pořizování nábytku? Pomineme-li nejapnou potřebu tvořit rýmy ze každou cenu /o tom se zmíníme později/, pak se přítomnost slova "heslo" jeví ztřeštěně nesmyslná. Kdyby básník zapomněl peníze nebo přidělové lístky /sociální tematika/, věc by byla vcelku pochopitelná. Odkazy k surrealismu nebo asociální metodě Nezvalově jsou neúnosné, neboť i v těchto směrech existoval pevně stanovený interní řád.

Třetí verš uzavírá první část děje a zároveň doráží čtenáře. Místo křesla veslo? - to je trochu moc i na nejotrlejší recipienty. Nicméně právě pod dojmem třetího verše se chabě rysuje možnost ospravedlnit požití slova "heslo". Mohlo se stát, že je básník použil ve významu: pojem, označení. Pak by ve druhém verši zapomněl, jakého výrazu má pro označení křesla použít. Tento konstrukt se však hroutí částečně ve třetím, ale hlavně v čtvrtém a sedmém verši. Co se týče třetího verše, mohlo dojít k záměně /byť jakkoli nepochopitelné/ pojmů "veslo" a "křeslo". Ale při veškerém despektu, s jakým na Cogolu ml. snížím, se domnívám, že tak naivní není.

Čtvrtým veršem počíná báseň pomyslné gračovat. Básník sedí doma na vesle /jak asi?/ a v pátém verši se mu stýská po křesle. Tedy pojem nebo chcete-li heslo "křeslo" se mu z paměti nevykouřil, jak by se mohlo zdát díky druhému verši. Tato skutečnost je dále potvrzena veršem sedmým. Básník použil výrazu "heslo" v jeho nejrozšířenější formě chápání. Heslem tedy skutečně myslí výraz nebo spojení výrazů, kterým daná osoba prokazuje oprávněnost k výkonu určité činnosti.

Jenže ať namáhám mozek sebevíc, tento smysl mi nejde dohromady a pořizování nábytku. Pokud ovšem básník nenakupuje v jistých prominentních prodejnách, při jejichž návštěvě se bez určitých hesel neobejdete. Kdo ví? Ale proč by potom koupal to veslo?

Verš šestý jen vyhrocuje básnickou žalost a závěrečný sedmý verš ještě jednou konstatuje již známá fakta. Obsahovou analýzu můžeme tedy uzavřít. Básník si křeslo nekoupil.

Čeho si na básni povšimneme je její výrazný rytmus, který je poněkud narušen veršem sedmým. Ovšem můžeme to považovat za její klad? U skladeb rozsáhlejších bývá v případech klasické poezie rytmus udržován nápaditými tvaroslovnými a tvořoslovnými kombinacemi, vypouštění sloves atd. Mnohdy je /zvláště u poezie modernějšího ražení/ rytmus na určitých místech přerušen záměrně, aby tak vynikla forma a idea sdělení. Jenže Gogolova básně /pokud to básni budeme nazývat/ nevykazuje ani jeden z epikovitelných atributů. Změna rytmu v poslední verši je způsobena spíše autorovou neschopností obměnit formu sdělení. K předchozím veršům stačí říci tolik: primitivní rytmus vytvoří i dítě předškolního věku a můžeme ho najít i v říkačkách typu: Sviť měsíčku, sviť, ať mi říje nit. Určitě, funkčně oddůvodněné, použití jednoduchých rytmů je možné, pokud koresponduje s vnitřní stavbou básně. Jenže ani tohle není Gogolův případ.

S rýmy je Gogola, zdá se, na štíru. V celé básni rýmuje jen tři slova a k tomu ještě se stejnou koncovkou /sic!/. Křeslo, heslo, veslo - to je na sedm veršů dost málo. Je nasnadě, že další verše nevanikly z toho důvodu, že autor si již nedokázal vybavit žádný výraz, který by odpovídal jeho konstrukci. Pokud je však básnickova fantazie takto omezena, nebylo by lepší rýmy absolutizovat a každý verš zakončit stejným, pouze v jiných konotacích použitým slovem? Jenže to by bylo asi nad Gogolovy síly. Pak ovšem nezbyvá než konstatovat, že systém A-A-A se jeví jako dosti nejasný a při obměně minimálního počtu výrazů i dosti omezený.

Celkový dojem z básně je velmi rozpačitý a pouze vrozená slušnost mi brání napsat, že je to úplná hovadina. Básně je nesmyslná, primitivní až infantilní. Což o to - takových "Takybásníků" je spousta a bereme je jako samozřejmost. V jejich případě nebývá těžké oddělit zrno od plev.

Je však zarážející, že člověk, který připívá do poměrně populárního /i když ne příliš kvalitního/ deníku a svým způsobem se tak podílí na tvorbě veřejného mínění, je schopen napsat takovouhle kravinu. Velmi silně se vtírá dojem, že to svědčí o pokleslosti jeho duševních sil a neschopnosti uspokojivě formulovat vlastní názory, obsah své mysli, jakož i zkušenosti, což je u novináře dosti závažný defekt. Zkrátka řečeno - na povrchu stále jasněji krystalizuje fakt, že Jan Gogola ml. je neprostý a totální blb. Přeberte si to, jak chcete.

LEGENDA O MYŠÁČKOVĚ

/věnováno všem bezejmenným kolaborantům a konfidentům z let 1939-45/

Antonín Myšáček, utahovač šroubů M 15 a promazávač nýtů v opravně ponorek na Žižkově, se ztěžka posadil na prázdný sud od marmelády a neklidně se rozhlížel. V popisu práce tajného odbojového pracovníka totiž taková činnost byla předepsána. A Antonín odbojárem byl. Stejně jako všichni jeho kamarádi-odbojáři platil svědomitě členské příspěvky, nenáviděl okupanty, neklidně se rozhlížel a prováděl sabotáže. Nejvíce nesnášel odporného kolaboranta, sudetského Číňana Tiao Schmidta. Tento dozorce strkal svůj žlutý nos všude, vše mu bylo podezřelé. Byl pověstný svou brutalitou. I Antonína už dvakrát vytahal za šos jeho pracovního fraku. Všichni si naněj dávali pozor, někteří i pohov a těšili se, jak mu to brzo pěkně spočítají.

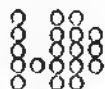
Antonín se pousmál. S uspokojením bilancoval dosavadní úspěšnou sabotážní činnost. Nedostatečně utažené šrouby a nepromazané nýty, po nichž šly dvě ponorky ke hladině. Několik začerněných periskopů, obráceně přimontovaný lodní šroub, propašování dvou odbojových pracovníků nakažených spalničkami namísto torpéd. Nejtěžším úkolem bylo vynášení padáků a plynových masek z ponorek a jejich ukrývání ve vrakovišti pod Karlovým mostem.

I dnes se plížila po čtyřech řada osob nenápadně kolem vrátnice směrem k Vltavě. V jejich pracovních batozích bylo opět plno plynových masek. Někteří je dokonce měli obětavě na obličejích a předstírali bojové cvičení. Tiao Schmidt, i když byl poněkud znepokojen, nepostřehl nic, ba dokonce jim otevřel bránu a zamával. Jeho pozornost upoutal vzápětí jeden opozdilec. Tiaova mysl začala pracovat na plné obrátky. "Je to určitě sabotér", blesklo mu ve zlomku vteřiny hlavou. Muž totiž měl masku nasazenou obráceně a prozpěvoval si nápadně hlasitě En, ten, týky, dva špalíky. Zcela zmaten Tiao vynal z levého očního důlku skleněnou protézu a jal se ji čistit, aby lépe prohlédl situaci. Udatný odbojář zpanikařil a dal se na útěk metaje kozelce. "Stůj, sabotéře!", zvolal kolaborant. Vytáhl ze svého toulce luk a šíp a jedinou ranou vlastence skolil. Na počest svého vítězství zanotoval peruánskou hymnu a šel zavolat gestapo. Pracovníci tohoto úřadu zde v okamžení byli a promptně prchající odbojáře zatkli.

Antonín byl zdrcen. "Vše je má vina! Vůbec jsem se neosvědčil v roli zdi. Zase mi strhnou odbojářské prémie. Ach, ten vrah, ten odporný vrah. Zaslouhuje smrt. Budeš pomstěn, padlý kamaráde!". Takto přemítaje odkvačil obezřetně zpět ke svým periskopům.

I vymyslel Antonín přes noc ďábelský plán. Tak ďábelský, že pekelnější sotvakdy někdo vymyslel. Ráno se omyl od zbytků síry, sundal si rohy, kopyta i ocas a spěchal vstříc osudnému činu.

Tiao Schmidt i dnes orlím skleněným zrakem bedlivě pozoroval mumraj v ponorkárně, když tu najednou /bylo to přesně v 11 hodin 27 minut místního času, ale možná o něco více, zvláště když si po opičce nemůžete vzpomenout, zda jste v Evropě či Asii/ popatřil na zemi nepatrný bod. Sehnul se k němu a překvapením ustrnul - byl to buršský oříšek s vyteťovanou svastikou. Jiz chtěl spustit řadu výčitek o nedodržování hygieny na pracovišti, ale vášeň pro nezvyklé gurmánské pochoutky zvítězila nad opatrností a Tiao hbitě oříšek spolkl. A tu ležel o něco dále další oříšek, a pak další a další...

Bystrý čtenář ihned pochopí, že řada buráků vedoucích do temné místnosti byla dílem našeho statečného Antonína. Nenasytný Asiat s nechutným mlaskáním se blížil oříšek po oříšku k místu svého zániku, a když polkl poslední, ozvala se hrozná rána. Jediným trhnutím páky bucharu byl z nenáviděného okupanta vytvořen servírovací podnos.

Po několika dnech nacisté zjistili, že Tiao zmizel, a naopak v kantýně přibyl jeden podnos. A zaměsíc, když někteří stolující systě-žovali na množství vlasů v jídle, a že je podnos příliš nápadně pozoruje, se na Tiaa přišlo.

I objevilo se v továrně opět komando mužů v růžových kožených pláštích i s našimi zatčenými odbojovými pracovníky. Svolali celou ponorkárnu do největší haly. Zatčení odbojáři byli surově donuceni usednout do koženkových křesel a zapálit si doutníky. "Bylo to u nich peklo", prohodil jeden k davu kolemstojících, "nutili nás jíst Eintopf, zpívat Meine liebe Trudi a jódlovat". Velitel gestapáků pak oznámil, že pokud se nenajde hlava odbojové organizace, bude nucen poslat všechny pracující do onkologického ústavu v Dachau.

Antonín, chtěje kamarády zachránit, horečně až horečnatě přemýšlel. Rychlost jeho myšlenek však byla tak velká, že je nestačil zachycovat. Jějich vzájemným třením došlo k termální reakci změknutí mozku na hniličku. vzápětí mu prolétl myslí šílený nápad hodný hrdiny Achilla. S kvílivým rykem se vrhl vpřed a začal kolem sebe bezhlavě pálit ze samopalu, lstivě do té doby ukrytého v podšívce pracovního pláště. Gestapo palbu opětovalo, přidali se i další odbojáři. Vše se zahalo mlhavým kouřem a utonulo v nastalém rachotu...

Když se hluk utišil a dým rozplynul, spatřil dílo zkázy. Všichni odbojáři byli mrtvi. Teprve nyní si uvědomil svůj tragický omyl! Ale již tu byl velitel gestapa, který mu srdečně blahopřál k úspěchu a za pomoc Říši v boji s teroristy mu odevzdal Řád Vůdcova Knírku.

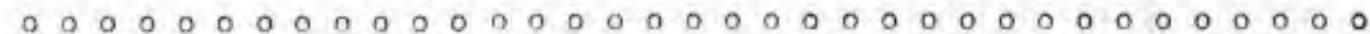
Antonín byl povýšen, stal se dozorcem po zesnulém Tiao Schmidtovi a žil spokojeně až do smrti. A pokud ponorkou uprchl do Jižní Ameriky, žije podnes.

Zde by mohl příběh končit.

Ve skutečnosti však Antonínova ponorka měla začerněný periskop /ach, ta ironie osudu!/, a proto do Ameriky nedoplula. Byla ulovena i s Antonínem Myšáčkem nedaleko Archangelska sovětskými rybáři, nacpána do konzerv a posléze zkonzumována vojáky 1. gardové tankové divize "Čapa-jev".

Tím se, už doopravdy, osud Antonína Myšáčka tragikomicky završil.

/c/ 1991 KAMIL MLÁDĚ

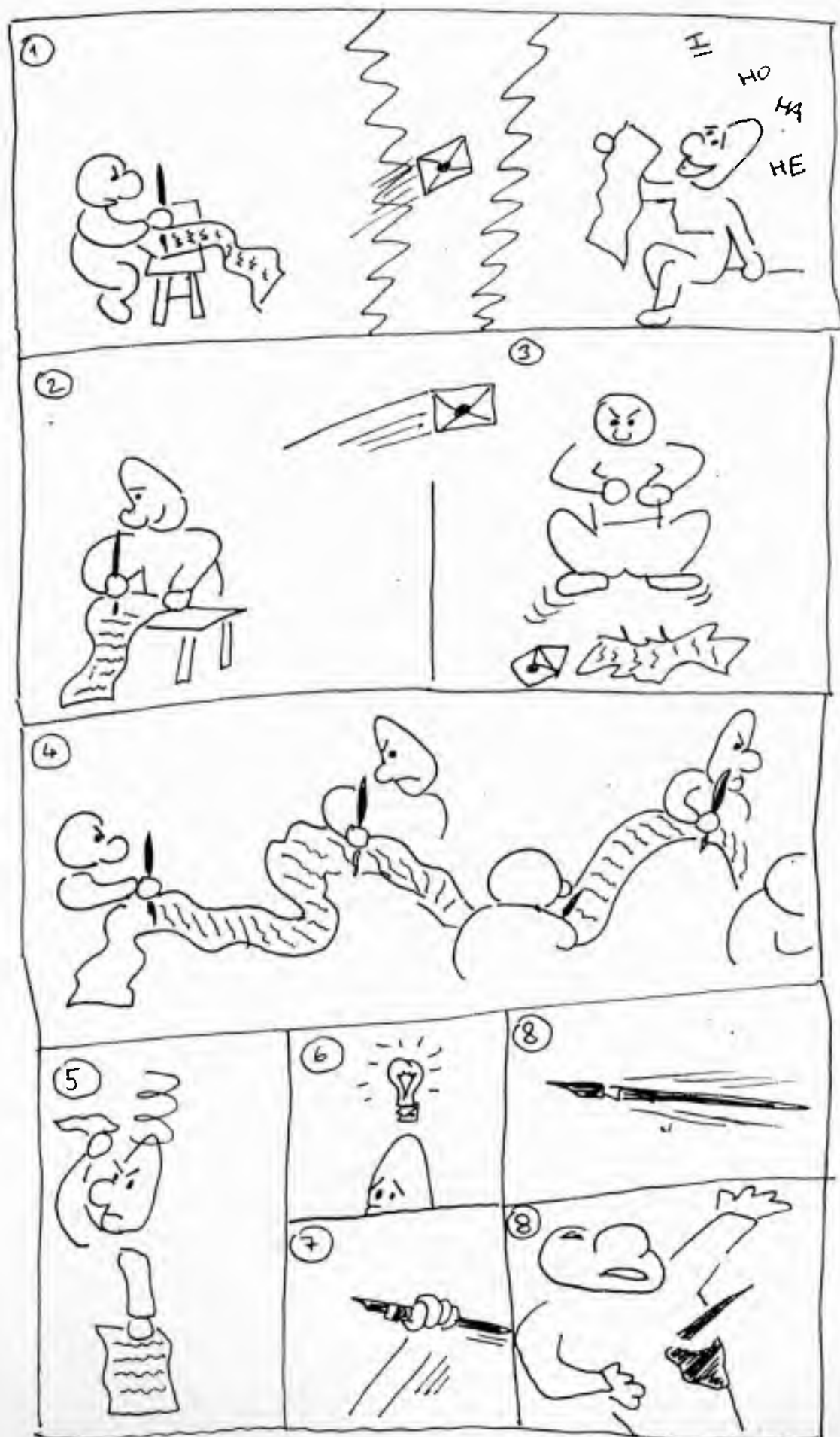

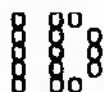
NĚKOLIK /2/ MLÁDĚTOVÍCH AGITAČNÍCH BÁSNÍ

Jsi král společenských hrátek
Kouříš piješ souložíš
Jedno měj však na paměti
Bez I.D. se znemožníš

Berchtold porno postele
Vše se v I.D. přemele
Strach mám však teď panický
I.D. - symbol falický ?

VYŘEŠENÍ JEDNOHO 2 CYKLU FILOSOFICKÉHO SPORU (A^{HO} CO) TAK

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Kam jdeš ? - No a co ?! /3/ - Filosofie

=====

(Obsah předchozí kapitoly - kožené vakuum)

Pod zástěrkou vědeckosti, na hliněných nohách logiky, suchopárná a snobská, rozvíjí se po staletí filosofie. Její obraz od doby, kdy už šproch mohl dolehnout z jednoho kouta světa na druhý, je stejný. Nová škola nejdříve zhltně všechny předchozí, vyvrhne je, část rozcupuje a zbytek opět spolýká. To, co vypustí ... Zdá se, že rozvoj filosofie je pouze výslednicí individualistických ambicí tvůrců, kteří nebyli dost vtipní, aby se prosadili jako literáti.

Je otázkou, jaký je praktický význam filosofie. Má být instrukcí, vodítkem ? Její reálné využití bývá provázáno tragickými následky. Stačí se rozhlédnout.

Sebedokonalejší systém je krom toho svázán již dříve zmíněnými pouty - omezeným výkladem a chápáním pojmosloví.

Těch pár lidí, kteří mají ještě smysl pro a čas na uvažování, se těžko budou prodírat ontologií, aniž by ji spojovali s kloubnými obtížemi, a určitě se zadrhnou u eschatologie, i když jde o to nejzajímavější (nauku o věcech posledních - mám totiž po ruce slovník). Skuteční zasvěcení nechť se shromažďují vsalóncích spolu s brnkačkami na harfu a v přestávkách mezi disputacemi, nechť pochválí hostitelčiny s prominutím lilie. (ale pozor, aby se jim nerozesral ježek.)

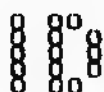
Hlavně by neměli otravovat vzduch a znechucovat pár rozháranců, kteří váhají, zda se zamyslet nad duší nebo nad vylepšením fritovacího hrnce.

Jedocela možné, že v dřevních dobách temna (asi před dvěma sty lety), byl pro vesničany (kteří považovali za hranice světa akční radius svých volků) takovým praktickým filosofem farář, který jim mohl poradit ve věcech hospodářských, rodinných, výchovných, sexuálních (díky institutu zpovědi) a světodějných. Pokud byl zodpovědný, mohl podle úrovně posluchače pohled na svět přizpůsobovat od baculatých andělíčků na nebeských lukách po všeobjímající božský princip. Samozřejmě že bylo víc andělích prdelek. Chybou dnešních katolických farářů je, že zamrzli v tomto stavu.

Jistým typem takových instruktorů jsou snad někteří spisovatelé, když si pro svůj příběh musí ustanovit vlastní filosofii (Heller, Vonnegut, Brantigan, O Toole, Salinger, Saroyan, Krátký).

(příště bude řeč o snášenlivých muslimech, křesťanské jednotě a používání bible jako kulometu)

Moták

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Woody ALLEN - MOJE FILOSOFIE

(kráceno Motákem. Autor doufá, že jeho dílo nebude zveřejněno před jeho smrtí či před rokem 3000 (podle toho, co přijde dřív))

I. Kritika čistého děsu

Formulujeme-li jakoukoliv filosofii, musíme si vždy nejprve položit otázku : Co můžeme poznat ? Tedy o čem si můžeme být jisti, že to poznáváme, či jisti, že poznáváme, že jsme to poznávali, pokud je to arci vůbec poznatelné ? Anebo jsme to jen zapomněli a stydíme se to přiznat ? Descartes se tohoto problému dotkl, když napsal : "Moje mysl nemůže nikdy poznat mé tělo, i když se docela skamarádila s mýma nohama." ...

Můžeme doopravdy "poznat" vesmír ? Božíčku, je už tak dost těžké vyznat se v čínské čtvrti. Základní otázkou však zůstává: Existuje tam venku něco ? A proč ? A musí to dělat takový hluk ? Konečně nemůže být pochyb o tom, že jedním z charakteristických rysů reality je, že postrádá Obsah. Tím není řečeno, že žádný obsah nemá, pouze že ho postrádá. (Realita, o které zde mluvíme, je táž, jakou popsal Hobbes, jenom trochu menší.) Takže kartezianské diktum : "Myslím, tedy jsem" by se dalo lépe vyjádřit takto "Hele, tamhle běží Ema se saxofonem!"

II. Eschatologická dialektika jako prostředek proti pásovým oparům

Tyto částice byly uvedeny do pohybu nějakou příčinou nebo základním principem anebo také možná někde něco upadlo. Rozhodující je, že teď už je příliš pozdě s tím něco dělat, leda snad jíst spousty syrových ryb. To samozřejmě nevysvětluje, proč je duše nesmrtelná. Neříká to nic o posmrtném životě, ani o bludu mého strýčka Sendera, že ho pronásledují Albánci. Příčinná souvislost mezi prvotním principem (jako je např. Bůh nebo silný vítr) a jakýmkoli teleologickým pojmem bytí (Bytí) je podle Pascala "tak absurdní, že to není ani k smíchu (K smíchu)". Schopenhauer to nazýval "vůli", ale jeho lékař to daignostikoval jako sennou rýmu. Schopenhauer zahořkl. Spíše to však bylo způsobeno jeho vzrůstajícím podezřením, že není Mozart.

Samozřejmě pravda je krásou - anebo "nutností". Jinými slovy, co je dobré a obsahuje kvalitu "dobra", má za následek pravdu. Pokud tomu tak není, můžete si být jisti, že ta věc není krásná, i když může pořád ještě být vodotěsná.